

Sygnatura akt I C 728/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Braniewie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Myślińska

Protokolant: st. sekr. sąd. Iwona Pękala

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2017 roku w Braniewie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. T.

przeciwko J. W.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda K. T. na rzecz pozwanej J. W. kwotę 286,04 zł (dwieście osiemdziesiąt sześć złotych 04/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód K. T. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej J. W. kwoty 278,30 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych w wysokości dwukrotności stawki podstawowej.

W uzasadnieniu wskazał, że zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego w Braniewie w sprawie I. N. 311/14 powód został zobowiązany do zapłaty na rzecz pozwanej kwoty 658,54 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Postanowienie to uprawomocniło się w dniu 7 kwietnia 2016 roku. Powód wskazał, że w/w kwotę w dniu 13 kwietnia 2016 roku wpłacił na rachunek bankowy pozwanej. Podał dalej, że w dniu 22 kwietnia 2016 roku pełnomocnik pozwanej odebrał tytuł wykonawczy i wystąpił z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, w ramach którego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Braniewie M. K. w sprawie Km 934/16 obciążył powoda kosztami postępowania egzekucyjnego w kwocie 278,30 złotych. W ocenie powoda skoro pozwana w dniu 13 kwietnia 2016 roku została zaspokojona w zakresie wykonania przez powoda zobowiązania wynikającego z w/w postanowienia i pomimo tego wszczęła postępowanie egzekucyjne przeciwko powodowi to odpowiada za szkodę wyrządzoną mu z tego tytułu. Powód wskazał, że pismem z dnia 22 lipca 2016 roku wezwał pozwaną do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty, co pozostało bez odpowiedzi.

Zarządzeniem z dnia 10 listopada 2016 roku wydanym w sprawie I C 569/16 doszło do zwrotu pozwu z powodu nieuzupełnienia przez pełnomocnika powoda braków pozwu, do czego został on zobowiązany na mocy zarządzenia z dnia 4 października 2016 roku. Zarządzenie o zwrocie pozwu uprawomocniło się w dniu 24 listopada 2016 roku, a sprawa została wpisana pod nowy numer.

Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 3 stycznia 2017 roku strony skierowano do mediacji, która nie doszła do skutku.

W odpowiedzi na pozew /k.50-51/ pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu zgodnie ze spisem kosztów złożonym przed zamknięciem rozprawy lub w przypadku niezłożenia spisu- według norm przepisanych. Pozwana wskazała w uzasadnieniu swojego stanowiska, że roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż działania pozwanej polegające na prowadzeniu przeciwko powodowi egzekucji kosztów zastępstwa w postępowaniu klauzulowym nie pozwalają na przyjęcie, że pozwana popełniła czyn niedozwolony w rozumieniu art. 415 kc. Zdaniem pozwanej jej zachowaniu nie sposób przypisać bowiem ani przesłanki bezprawności, ani przesłanki zawinienia, co składa się na odpowiedzialność deliktową. Pozwana wyjaśniła, że egzekucją nie były objęte koszty postępowania nieprocesowego w sprawie I. N. 311/14, które zostały zapłacone przez powoda przed wszczęciem egzekucji, lecz wyłącznie koszty postępowania klauzulowego w kwocie 126 złotych, wynikające z postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności oraz koszty postępowania egzekucyjnego w kwocie 30 zł. Pozwana wskazała nadto, że postępowanie o nadanie klauzuli wykonalności zostało wszczęte przed zapłatą przez powoda kwoty 658,54 zł, a pozwana nie miała podstaw do rezygnacji z dochodzenia związanych z tym postępowaniem kosztów, skoro zostały w postępowaniu klauzulowym zasądzone, a powód w toku postępowania egzekucyjnego nie kwestionował postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności i zasądzonych nim kosztów. Pozwana wyjaśniła, że nie miała podstaw do uznania, że koszty postępowania klauzulowego są nieuzasadnione skoro zapłata przez powoda kwoty 658,54 zł nastąpiła po złożeniu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności. Pozwana zarzuciła, że powód nie wykazał podnoszonego w pozwie faktu zapłaty kwoty 658,54 zł, potwierdziła jednak, że kwota ta została zapłacona po złożeniu przez nią wniosku o nadanie klauzuli wykonalności. Pozwana wskazała, że powód od nadania postanowieniu klauzuli wykonalności w dniu 13 kwietnia 2016 roku do dnia złożenia przez nią wniosku egzekucyjnego w dniu 6 maja 2016 roku nie uiścił kosztów postępowania klauzulowego. Dodatkowo pozwana powołała się w uzasadnieniu swojej argumentacji na wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 16 stycznia 2013 roku w sprawie XVI Ca 1107/12.

W toku rozprawy, jaka odbyła się w dniu 23 czerwca 2017 roku pełnomocnik pozwanej złożył spis kosztów na łączną kwotę 286,04 zł /k.78/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy w Braniewie wydał postanowienie w sprawie I. N. 311/14, mocą którego w punkcie I zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 28 listopada 2012 roku sygn. akt V C 1106/12 w punkcie V w ten sposób, że ustalono kontakty ojca K. T. z małoletnimi dziećmi A. T. i R. T. w jedną niedzielę miesiąca w godzinach od 10:00 do 20:00 po wcześniejszym telefonicznym uzgodnieniu przez rodziców małoletnich dnia kontaktu. W punkcie II Sąd zasądził od uczestnika postępowania K. T. na rzecz wnioskodawczyni J. W. kwotę 658,54 złote tytułem zwrotu kosztów postępowania, zaś w punkcie III nakazał pobrać od obojga na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Braniewie po 334,70 złote tytułem zwrotu kosztów sądowych.

W dniu 25 marca 2016 roku do Sądu wpłynął wniosek pełnomocnika pozwanej o nadanie klauzuli wykonalności w/w postanowieniu i o doręczenie załączonego postanowienia zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z zaznaczeniem, że tytuł wykonawczy wydano pełnomocnikowi wnioskodawcy z podaniem jego imienia i nazwiska. We wniosku zawarty był również wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania o nadanie klauzuli wykonalności w tym wydatków oraz kosztów zastępstwa prawnego pełnomocnika wnioskodawcy. Do czasu uprawomocnienia się postanowienia nie wydano orzeczenia w tym przedmiocie, wniosek nie został rozpoznany.

Postanowienie w sprawie I. N. 311/14 uprawomocniło się w dniu 7 kwietnia 2016 roku.

W dniu 13 kwietnia 2016 roku w/w postanowienie zostało zaopatrzone w klauzulę wykonalności, gdzie określono koszty w łącznej kwocie 126 złotych (6 zł opłata + 120 zł koszty zastępstwa procesowego).

W dniu 6 maja 2016 roku do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Braniewie M. K. pozwana jako wierzycielka złożyła wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego domagając się wyegzekwowania kosztów sądowych w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności w kwocie 6 zł, kosztów zastępstwa prawnego pełnomocnika w postępowaniu klauzulowym w kwocie 120 zł i kosztów zastępstwa prawnego pełnomocnika w postępowaniu egzekucyjnym w kwocie 30 zł.

Kwotę wynikającą z punktu III postanowienia Sądu w sprawie I. N. 311/14 powód zapłacił w dniu 13 czerwca 2016 roku, zaś kwotę wynikającą z punktu II postanowienia na rzecz pozwanej uiścił w dniu 13 kwietnia 2016 roku.

Kwotę 278,30 złotych powód uiścił w dniu 18 lipca 2016 roku, po wezwaniu go przez komornika do zapłaty z dnia 5 lipca 2016 roku w sprawie Km 934/16.

Pismem z dnia 22 lipca 2016 roku pozwana została wezwana przez powoda do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

/bezsporne, a nadto postanowienie z dnia 25 lutego 2016 roku k.13, dowody wpłat k.12, wezwanie do zapłaty k.11, wezwanie do zapłaty i zpo k. 9-10, wniosek egzekucyjny k.53-54, wniosek o nadanie klauzuli wykonalności k. 55, postanowienie k.56/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W zasadzie ostatecznie okazało się, że okoliczności faktyczne w sprawie były pomiędzy stronami bezsporne. Dodatkowo Sąd bazował na dokumentach zgromadzonych w toku postępowania, których autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana. Istotna okazała się również wiedza urzędowa, dla zweryfikowania okoliczności podnoszonych przez strony. Wprawdzie powód nie wykazał faktu dokonania zapłaty na rzecz pozwanej kosztów wynikających z postanowienia w sprawie I. N. 311/14, jednakże okoliczności tej a w szczególności temu, że zapłata tej kwoty nastąpiła po złożeniu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności pozwana nie przeczyła.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do oceny prawnej zachowania pozwanej polegającego na domaganiu się egzekucji kosztów postępowania klauzulowego, z czym wystąpiła do komornika we wniosku z dnia 25 kwietnia 2016 roku (data wpływu u komornika – 6 maja 2016 roku), w tym w szczególności z punktu widzenia możliwości zakwalifikowania tego postępowania z art. 415 kc.

W ocenie Sądu powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia.

Zgodnie z treścią art. 415 kc kto z winy swej wyrządza drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Należało zatem rozważyć, czy pozwanej można było przypisać odpowiedzialność z art. 415 k.c. Na powodzie ciążyło wykazanie przesłanek tejże odpowiedzialności, na jakie składały się bezprawne, zawinione działanie pozwanej, powstanie szkody oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy w/w działaniem pozwanej a powstaniem szkody.

Zdaniem Sądu nie wszystkie wyżej wskazane elementy odpowiedzialności, jaką przypisać można by pozwanej zostały przez powoda wykazane. Bezsporny był fakt działania pozwanej, która podjęła kroki mające na celu wszczęcie postępowania egzekucyjnego i fakt powstania uszczerbku w majątku powoda. Poza sporem pozostawała również kwestia związku przyczynowego między tymi przesłankami. Kluczowe było jednak przesądzenie, czy działanie pozwanej, która w oparciu o tytuł wykonawczy zainicjowała postępowanie egzekucyjne nosiło znamiona bezprawności i zawinienia, gdyż tylko stwierdzenie tych przesłanek determinować mogło jej odpowiedzialność.

Co do zasady w bogatym orzecznictwie przyjmuje się, że wszczęcie i prowadzenie przez wierzyciela egzekucji przeciwko dłużnikowi na podstawie tytułu wykonawczego w postaci prawomocnego orzeczenia Sądu zaopatrzonego klauzulę wykonalności nie może być uznawane za czyn niedozwolony uzasadniający odpowiedzialność odszkodowawczą na podstawie art. 415 k.c. W takiej sytuacji jednakże, nawet mimo tego, że mamy do czynienia z tytułem wykonawczym pochodzącym od Sądu dopuszcza się odpowiedzialność deliktową w razie wykazania winy sprawcy szkody. W pojęciu

winy w szerokim znaczeniu, mieści się element obiektywny (przedmiotowy) tj. to aby czyn, który spowodował szkodę miał charakter bezprawny oraz element subiektywny (podmiotowy) tj. aby sprawcy czynu można postawić zarzut podjęcia negatywnej decyzji- co do przewidywania i woli-odnoszącej się do czynu bezprawnego i jego skutków. Także w przypadku ujęcia winy w wąskim znaczeniu, odpowiedzialność na podstawie art. 415 k.c. może mieć miejsce jedynie wówczas gdy czyn ma charakter bezprawny, przez co należy rozumieć sprzeczność czynu z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa, bądź z zasadami współżycia społecznego. Co do zasady nie jest czynem sprzecznym z prawem, bądź zasadami współżycia społecznego wykonywanie przez wierzyciela uprawnień wynikających z tytułu wykonawczego w postaci prawomocnego orzeczenia sądowego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, gdy dłużnik nie stosuje się do treści tego tytułu.

Należy brać pod uwagę tutaj wszystkie zachowania wierzyciela dysponującego takim tytułem i zdarzenia, jakie zaistnieją pomiędzy powstaniem tytułu egzekucyjnego a skierowaniem tego tytułu do egzekucji po wcześniejszym nadaniu mu klauzuli wykonalności, w szczególności należy badać czy nie nastąpiły żadne zdarzenia mające wpływ na treść obowiązku dłużnika wynikającego z tytułu wykonawczego, wskutek których obowiązek ten wygasłby, czy uległ ograniczeniu. Jak słusznie zatem wskazuje Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 18 września 2003 roku w sprawie I ACa 144/03 na przykład w sytuacji, w jakiej zaspokojony wierzyciel wykorzystuje istnienie tytułu wykonawczego w celu ponownego wyegzekwowania już spełnionego świadczenia, to jego działanie zawsze musi się spotkać z negatywną oceną w sensie nie tylko moralnym, ale i prawnym. Organ egzekucyjny bowiem nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem, postępowanie zatem w razie jego bezpodstawności toczy się na ryzyko wierzyciela, który winien naprawić szkodę takim postępowaniem wyrządzoną.

Analiza stanu faktycznego sprawy wskazuje, że pozwana wystąpiła z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności postanowieniu z dnia 25 lutego 2016 roku w sprawie I. N. 311/14 w dniu 25 marca 2016 roku (data wpływu w Sądzie), czyli przed uprawomocnieniem się postanowienia, co miało miejsce w dniu 7 kwietnia 2016 roku. Mimo tego żaden przepis prawa nie ogranicza czasowo możliwości wystąpienia z takim wnioskiem, w szczególności z żadnego przepisu nie wynika jakoby wystąpienie z takim wnioskiem nie mogło nastąpić przed uprawomocnieniem się orzeczenia, którego wniosek dotyczy. Co więcej pozwana była uprawniona do wystąpienia z żądaniem zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania klauzulowego w tym wydatków oraz kosztów zastępstwa procesowego w tym postępowaniu, co uczyniła i które to koszty zostały jej przyznane. Powód nie kwestionował tych kosztów, nie składał zażalenia na postanowienie o nadaniu postanowieniu w sprawie I. N. 311/14 klauzuli wykonalności. Na tym etapie mógłby wykazywać, że koszty te nie były niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji (art. 770 kpc). Bezsporne było przy tym, że powód kosztów wynikających z postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności pozwanej nie zwrócił do dnia 18 lipca 2016 roku, jak również to, że posiadał wiedzę o prowadzonym przez komornika postępowaniu i o jego przedmiocie wynikającym z tytułu wykonawczego. Powód nie podnosił w toku procesu i nie wykazał jakoby nie był on zawiadomiony o wszczęciu postępowania egzekucyjnego i jakoby był on pozbawiony pouczenia o możliwości zaskarżenia postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności, na podstawie którego pozwana domagała się wszczęcia postępowania egzekucyjnego.

W tej sytuacji w zachowaniu pozwanej nie sposób dopatrzeć się bezprawności, co jest niezbędne z punktu widzenia możliwości przypisania jej odpowiedzialności, o jakiej mowa w art. 415 kc. Z tej przyczyny powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.108 §1 k.p.c. w zw. z art.98 § 1 k.p.c. i § 3 i art.99 k.p.c. w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy, ustalając, że powód ponosi koszty w całości, czyli w zakresie, w jakim przegrał sprawę. Na koszty procesu strony pozwanej składały się koszty wymienione w spisie złożonym w toku rozprawy w dniu 23 czerwca 2017 roku z dnia 21 czerwca 2017 roku, w tym koszty zastępstwa pozwanej w kwocie 90 złotych (stawka nie przekraczająca stawki określonej w § 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1667)), koszty korespondencji sądowej w kwocie 5,20 zł (wydatki pełnomocnika), koszty przejazdu pełnomocnika pozwanej do Sądu i z powrotem w kwocie 173,84 zł (wydatki pełnomocnika) i opłata skarbową

od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, razem 286,04 zł, którą to kwotę Sąd od powoda na rzecz pozwanej zasądził w punkcie II wyroku.